

821.135.1

scriitori
români
contemporani

TATIANA NICULESCU

**TĂIEREA
FECIOARELOR**

 HUMANITAS
BUCUREȘTI

„...acest străvechi, straniu și strașnic obicei
al pământului african.“

(Neagu Djuvara, *Amintiri din pribegie*)

I. Hani

Bunicul mă duce s-o văd spre seară, cu vreo două ore înainte de a patra chemare a muezinului, la niște prieteni de-ai lui, francezi. Îmi pun șlapii mei cei mai frumoși și mai colorați și îmi împletesc câteva codițe ca să-i fac plăcere. Pe ele le atrag culorile vii si sclipiciurile. E bine totuși că nu-ți smulg cerceii din urechi ca dinozaurii ăia de struți care înghit orice mărgică ori bucățică de metal aflate la îndemână. M-am gândit toată noaptea cum o să fie. Eu ce am să-i spun și ea ce o să creadă despre mine. Bunicul m-a învățat cum să mă port, cum să le atrag ușor, ușor, nu le place să le atingă orice necunoscut, trebuie să ai răbdare. Întâi îți așezi o pace în inimă cum ai așterne un covoraș de lână cu desene, nițel aspru, nițel pufos, acolo, pe covoraș, îți cobori gândul la ea treptat, și-o desenezi în minte linie cu linie, și ochii ei mari, lunecoși, și picioarele lungi, subțiri, toată arătarea ei de făptură mută, ademenesti gândul, că nu vine singur, mai fuge, se mai împotmolește, se mai apropie, depinde de tine cum faci să-l aduci pe covorașul din inimă și să-l îngenunchezi. „Și atunci, în momentul ăla, când simți că

gândul e sub puterea ta și ești sigură că l-ai prins și nu mai pleacă, o privești drept în creștetul capului și întinzi mâna spre ea. “A, bunicul e expert în materie de îmblânzire! De fapt, toți afarii sunt așa. Nimeni nu cunoaște mai bine ca ei sufletul deșertului și duhul animalelor. Păi, bunicul, de exemplu, când se spală el pe față, pe picioare și pe mâini și își pune costumul alb, când își lasă sandalele mari deoparte și se așază la rugăciune, cu palma dreaptă peste stânga, la piept, cu capul sus și privirea departe, când atinge pământul cu fruntea lui tare, apoi cu vârful nasului, zici că stă timpul în loc, nimic nu se mai clintește, încremenesc hienele între stânci și caprele în adăposturile întunecoase de piatră, se oprește în aer fumul de tămâie cu care primenește bunica încăperile și chiar și Marea Roșie își netezește valurile și-și domolește sărătura. Dacă iei apă în pumni atunci, îți potolește setea imediat. Bunicul e stăpân peste toate, le ține în frâu cu puterea lui ca într-o vrajă.

La vârsta mea, el făcea vreo 15 kilometri pe jos, din satul lui, din *brousse*, până la școală. Dus, întors, în fiecare zi. Așa a învățat să scrie toate numele lui Allah. L-am auzit spunând că africanii din Est o să câștige totdeauna concursurile de alergări la Olimpiade, fiindcă sunt antrenați din copilărie să străbată în fugă distanțele cele mai mari. Pe atunci, pădurea Day mai trăia încă. Sicomori, palmieri, curmali, cedri, acacia, smochini, umbră și răcoare, bogăție de palat verde, păsări nenumărate ciripeau imnuri de la începutul lumii, se au-

zeu și foșnet de frunze, și fâșâit de șopârle, și pași de lei și de jaguari, pe care bunicul îi recunoștea imediat. Ciulea urechile, asculta, își așeza în inimă covorașul de pace, se lipea cu spatele de vreun palmier cu trunchiul gros și-și strângea la piept toiagul cioplit de tatăl lui. Aștepta să treacă pasul primejdiei, simțind în nări dacă fiara era înfometată sau mai avea încă sânge pe bot după vreun măcel apropiat. Când era încredințat că laba care strivea ierburile călca greu și tacticos, atunci mergea mai departe fără grijă, se afunda în pădure ca într-o mare, până la adâncimea unde vezi languste albastre și portocalii, pui albi de rechini și mii de corali multicolori, și lua aminte la limba copacilor și a animalelor.

Când a făcut Dumnezeu lumea, i-a dat o singură limbă, toată viața avea același alfabet, dar oamenii răi și dezbinăți l-au pierdut cu timpul, cu războaiele și cu fricile lor. Chiar printre afari, puțini mai știu ordinea semnelor vechi. Bunicul a reînvățat-o în pădurea Day. „Hani, corpul tău recunoaște semnele, sunt scrise în mușchi, în ritmul inimii, în conturul unghiilor. Știi tu de ce își fac femeile noastre tatuaje pe mâini, pe picioare și pe vârfurile degetelor? Și fetițele ca tine își fac, da, e frumos. Nici o linie nu se frânge în desenele voastre, vezi? Toate urcă și coboară lin, unduite, spiralate, galeșe, ca șerpii, se încolăcesc pentru că sunt literele unui alfabet. Limba noastră a ferecat în ea vorbirea din pădurea Day. Trebuie doar s-o scoți la iveală.“

El nu mi-a povestit în amănunt, dar eu cred că acolo, în pădure, a trăit odată un derviș vestit care i-a spus

lui toate secretele astea. Trebuie să fi fost unul care știa să cânte ca păsările, să respire ca iarba, să zboare, să se rotească, să se facă nevăzut, să apară în mai multe locuri în același timp, să vindece răni și să încalce animale fioroase. Când o să împlinesc zece ani, mă duc cu bunicul în pădurea Day și îl fac eu să-mi spună tot și să-mi arate scorbura dervișului zburător. „Hani, în pădurea Day nu intră nimeni fără călăuză. În viață, la fel: nu poți înainta fără părinți, fără învățător, fără calligrafie, fără Coran, fără covorașul de rugăciune, fără familia bărbatului tău de mai târziu și așa mai departe, înțelegi?“ Da, și de aia o să caut scorbura dervișului, chiar dacă pădurea nu mai e ca pe vremea bunicului.

Copacii s-au uscat și trosnesc la soare: parc-ar fi niște epave aruncate de mare cât-colo, pe bolovani de magmă uscată. Am trecut prin pădure când le-am arătat drumul spre sat unor arheologi francezi. M-am tot gândit ce nume să dau copacilor fără viață, crăcilor cu coaja întărită de secetă, încleștați ca niște pantere albinoase împietrite în plin atac. Adică, se mai puteau numi „pădure“ niște uscături întortocheate, cu rădăcinile ieșite din pământ, ca după cutremur, și unele suspendate în aer, crescute în sus – asta e o specie aparte de smochin parazit, mi-a explicat bunicul – și înțepinite de arșiță și de vechime? Sau poate sunt fantomele arborilor cu frunze de altădată și mai bine ar fi să o numesc „pădurea fantomelor“ din ținutul afarilor. Dar dacă au murit și afarii, și cei pe care-i știu eu nu sunt oameni adevărați, ci fantome de războinici nomazi?

Și bunicul? Nu se poate să fie și el fantomă. Totuși, ce pădure e aia fără nici o frunză verde și fără nici un ciripit de pasăre? Cât vezi cu ochii, țipenie. „Pădurea Țipenia“ i s-ar potrivi. Sau „Țipenie“ și-atât.

Sunt așa de fericită că i-am găsit un nume adevărat pădurii Day, încât, măcar pentru o clipă, fără ajutorul nimănui, aș fi în stare să dezleg alfabetul despre care îmi vorbea bunicul și pe care i l-a încredințat dervișul trăsnit, în drum spre școala lui coranică din copilărie. Țipenia e bântuită de fantoma lui, care își schimbă mereu forma: antilopă, dromader, piatră, nor, uscăciune. Atâtea gânduri îmi vin despre derviș și despre alfabetul secret, încât era cât pe ce să uit de întâlnirea pe care am așteptat-o atâta.

Mai avem două străzi și ajungem la casa francezilor. Bunicul e îmbrăcat elegant, cu un costum de la Paris. Inima mea e un templu cu mai multe intrări. Închid cu greu poarta către derviș. Dar nu-mi pot lua ochii de la corturile albe așezate pe plajă și de la lumea strânsă în jurul lor. Se pregătește vreo înmormântare. La marginea drumului, pe bordură, o femeie vinde *injera* mari, subțiri și elastice, cu găurele de dospeală, de zici că sunt milieuri de dantelă... Mi se face o poftă grozavă de cereale acrișoare, fermentate. Suntem deja la poarta francezilor, când mă apucă niște furnicături prin mâini și prin picioare, de teamă că întâlnirea mă prinde nepregătită. Și cât am visat la ea, și ce planuri mi-am făcut, și de câte ori n-am desenat-o, pe furiș, la școală, și cum mi-am făcut o poveste despre cum

descoperă ea, într-o zi, în grădină, prima roșioară din viața ei, cât o buburuză, și primul fir de ceapă verde, datorită mie, fiindcă eu car zi de zi apa vieții în pământul sfărâmicios și uscat!

Poate o să stea ascunsă sau poate o să-mi iasă înaintea. Nici n-au deschis bine poarta, bunicul și francezii se salută, vorbesc, doamna mă mângâie pe cap „ça va, Hani?“, „ça va“, răspund, mă descurc bine, învăț franceza la școală, ei tot vorbesc și, nu știu cum, mă trezesc cu ea la doi pași de mine. Rămân pe loc. În piept, în dreptul inimii, mi se zbate o pasăre în laț. Ce ochi mari, pe Allah, binecuvântat fie-I numele!, ce ochi mari, rotunzi, adânci, limpezi, de-mi văd în ei codițele! Și-mi caut în suflet covorașul de pace, cum m-a învățat bunicul. Nici ea nu se mișcă. Simte că privirea mea o ia deja în brațe, îi mângâie spatele și blana cafenie, se plimbă pe zvâcnirea pulpelor, îi încearcă tăria genunchilor gingași și alunecă pe picioarele ei de prințesă a deșertului. Abia are câteva zile. Un puiuț fricos.

Atunci îmi tresar puțin degetele de la mâna dreaptă, semn că nu sunt încă stăpână pe gândul atingerii. Ceva, poate cornițele ei abia mijite, îmi tulbură pacea din suflet și ea mă simte. Dau să întind mâna. Dintr-un salt, gazela mea dragă pune între noi pietrișul din grădină, pe oamenii mari care continuă să vorbească, căldura de miere a după-amiezii, privirea ei, privirea mea și praful pe care îl ridică mașinile pe drum și care plutește peste poartă până în curte. Plus covorașul de pace din sufletul meu înfrânt de-mi dau lacrimile. Un

afar nu se dă bătut cu una, cu două. Îmi trag mucii pe nas până le simt gustul sărat în gură, clipesc repede peste lacrima care-mi încețoșează ochii și o sting la timp, înainte să-mi alunece pe obraz, iar apoi o rup la fugă spre ea, pe neașteptate, să vedem care dintre noi e mai iute.

Un băiat alb îmi taie calea.